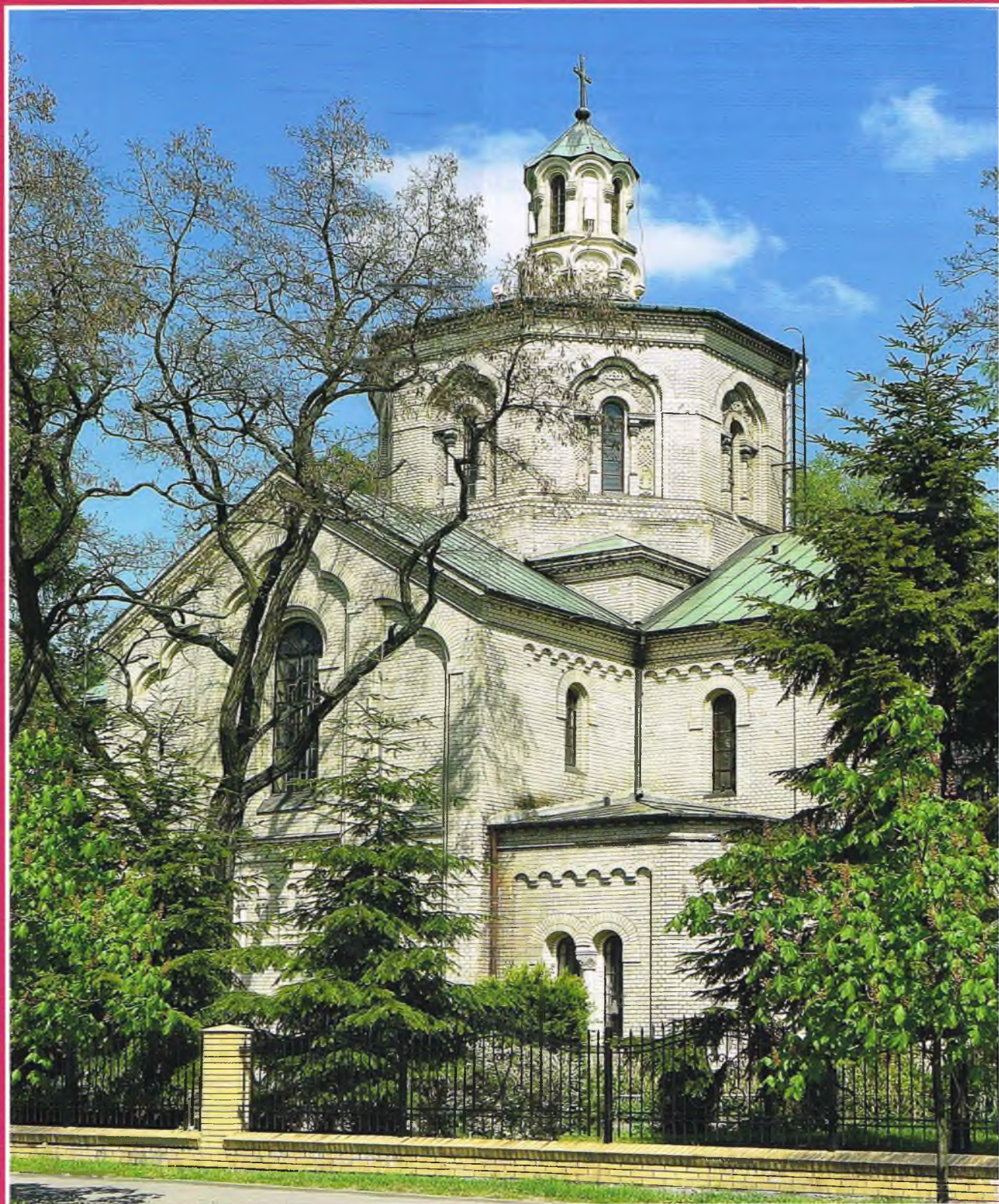

RODZINA

NR 11 (1922) 2023 r. • MIESIĘCZNIK KATOLICKI • CENA 2 ZŁ NR INDEKSU 374776 • PL. ISSN 0137-8287

Kościół Katedralny Kościoła Polskokatolickiego
pod wezwaniem Świętego Ducha w Warszawie

Muzyka Jana Sebastiana Bacha

Kościół Katedralny Kościoła Polskokatolickiego pod wezwaniem Świętego Ducha w Warszawie gościł w miesiącach letnich (lipiec – sierpień 2023 roku) Międzynarodowy Festiwal organowy 2023 Jana Sebastiana Bacha

Organizatorem Festiwalu było Warszawskie Towarzystwo Muzyczne.

Współpraca z Organizatorem Festiwalu: Kościół Katedra pod wezwaniem Świętego Ducha w Warszawie: Zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego Biskup dr Andrzej Gontarek oraz Biskup Henryk Dąbrowski, proboszcz.

We wnętrzu katedry rozbrzmiewała szlachetna i poważna muzyka organowa światowej sławy organisty i kompozytora epoki baroku (muzyka dworska) Jana Sebastiana Bacha (1685 – 1750).

W świątyni utwory Bacha nabrały szczególnego uroku i wyrazu sacrum chwytającego za serce. Warto wiedzieć, że ten wielki kompozytor tworzył swe dzieła nie tylko na organy, ale i na klawesyn, skrzypce oraz altówkę.

Podziwialiśmy mistrzowskie wykonanie artystów z Polski, Francji, Ukrainy i Czech.

To prawda, że Bacha można słuchać bez końca, ponieważ jego muzyka doskonale wpisuje się we współczesne realia. Twórczość tego kompozytora została zaadaptowana przez mistrzów swingu, bluesa, rocka, a nawet muzyki hawajskiej. Trzeba tu podkreślić, że każdy z wielkich kompozytorów miał ogromny wpływ na losy muzyki. I tak Beethoven zmienił ją na zawsze, Mozart komponował z bożą iskrą, ale to właśnie Jan Sebastian Bach uważany jest za kompozytora wszech czasów. Jego muzyczne osiągnięcia zdają się być podsumowaniem wszystkiego, co było przed nim i są drogowskazem dla dalszych pokoleń. "Taki geniusz jak Bach nie pojawił się w żadnej innej ze sztuk" – mówił zafascynowany genialnym kompozytorem wybitny hiszpański wiolonczelista Pablo Casals (1876 – 1973).

Jan Sebastian Bach był jednym z najważniejszych geniuszy muzycznych. Sięgał po wszystkie znane sobie gatunki muzyczne (z wyjątkiem oper). Komponował sonety, gatunki instrumentalne, preludia, sonaty, suity, fugi oraz utwory choralne. Za życia kompozytora nie doceniano jego muzyki. Był niezwykle wymagający dla śpiewaków i instrumentalistów. Nie tolerował sprzeciwu.

Bach był propagatorem muzyki organowej. Spod jego pióra wyszło wiele organowych arcydzieł. W młodości po prostu chłonał muzykę swoich wielkich poprzedników: Girolamo Frescobaldiego (1583 – 1643) i Ditricha Buxtehude (1637 – 1707), co w połączeniu z jego niewyczerpaną wyobraźnią muzyczną dało fenomenalne rezultaty.

Uznany brytyjski kompozytor i organista Sir Charles Hastings Parry (1848 – 1918) tak podsumował dokonania Bacha: „Nikt inny w całej historii muzyki organowej nie stworzył tylu muzycznych arcydzieł. Bach osiągnął na tym polu absolutne mistrzostwo. Jego dzieła wykorzystują wszystkie możliwości tego wspaniałego instrumentu, jakim są organy. Żaden inny późniejszy kompozytor nie dokonał tego, co on”. (rmfclassic.pl/mistrzowska_kolekcja).

KOŚCIÓŁ POLSKOKATOLICKI W RP

KURIA BISKUPIA

00-544 Warszawa, ul. Wilcza 31 lok. 3A
tel/fax 22-621-52-05, 22-622-12-05

L.dz. 143/VII/Zw/2023

Warszawa, dnia 26 lipca 2023 r.

Do Przewielebnego i Wielebnego Duchowieństwa
Kościoła Polskokatolickiego w RP

K o m u n i k a t

o odbytym Synodzie Ogólnopolskim
Kościoła Polskokatolickiego w RP

13 czerwca 2023 r. odbył się Synod Ogólnopolski Kościoła Polskokatolickiego w RP w Konstancinie-Jeziornie w Ośrodku Konferencyjnym im. Bpa Edwarda Herzoga. Synod został zwołany Uchwałą Rady Synodalnej po pięcioletniej kadencji.

Na posiedzeniu Rady Synodalnej w dniu 23.03.2023 r. zostało powołane biuro przedsynodalne w składzie:

- ks. inf. dr Andrzej Gontarek
- ks. Damian Heratym
- pani Hanna Smuga
- pan Arkadiusz Wójtowicz

Program obrad obejmował kilka ważnych spraw dla Kościoła, przede wszystkim wybór biskupów (po śmierci bpa Wiktora Wysoczańskiego Kościół Polskokatolicki w RP nie miał żadnego biskupa).

Biuro przedsynodalne na podstawie Uchwały Rady Synodalnej zarządziło również 24.03.2023 r., aby duchowni Kościoła zgłaszali kandydatów na biskupów. Nadesłane kandydatury w liczbie 9 zostały przedłożone Radzie Synodalnej, która po wnikliwej analizie przedstawiła Zwierzchnikowi Kościoła czterech kandydatów, aby ten zarekomendował ich Synodowi.

Ciąg dalszy komunikatu na str. 8

Pokój Wam,

Czcigodni Członkowie Synodu Kościoła Polskokatolickiego.

Dziękuję, że mogę być dzisiaj tutaj razem z Wami. To dla mnie wielki zaszczyt przekazać serdeczne pozdrowienia w imieniu Unii Utrechckiej.

Dzisiaj jesteśmy świadkami ważnego momentu w życiu Waszego Kościoła. Zgromadziliście się, aby wybrać nowego biskupa po śmierci Waszego Wiernego Pasterza. Wszyscy mogliśmy być świadkami, z jaką wiarą i wielkim poświęceniem Biskup Wiktor Wysoczański służył Waszemu Kościołowi przez długi czas. Osobiście miałem przyjemność współpracować z Nim w Unii Utrechckiej przez ostatnie trzy lata. Dzięki wideokonferencjom mógł On uczestniczyć w naszych spotkaniach, mimo pogarszającego się stanu Jego zdrowia. Wspólne spotkania jeszcze bardziej umocniły więzi między naszymi Kościołami.

Niech Ś.P. Biskup Wiktor Wysoczański spoczywa w pokoju i zmartwychwstanie w chwale! Amen.

Pozwólcie, że krótko się przedstawię. Nazywam się Barend Theodoor Wallet i zostałem wyświęcony na biskupa we wrześniu 2021 roku. Pełnię funkcję arcybiskupa mojej diecezji w Utrechcie, a także rolę przewodniczącego Międzynarodowej Konferencji Biskupów Unii Utrechckiej.

Zostałem wybrany już w 2020 roku, jednak ze względu na pandemię koronawirusa postanowiliśmy odłożyć konsekrację na późniejszy termin. Niektóre Kościoły w ramach Unii Utrechckiej mogłyby podjąć inną decyzję i przeprowadzić święcenia w małym gronie od razu po wyborach. Unia Utrechcka daje miejsce na różnorodność i szanuje indywidualność każdego z nas. Istnieje miejsce zarówno dla mniejszych, jak i większych różnic. Zawsze tak było. Bycie Kościołem oznacza bycie rzeczywistym w społeczeństwie. Wierzymy w kontynuację tradycji apostołskiej, a nasza jedność opiera się na katolickiej wierze w niepodzielony Kościół. Wierzymy również, że uniwersalna prawda katolicka jest widoczna w Kościele lokalnym, czyli w diecezjach, gdzie Kościół jednoczy się wokół wybranego biskupa.

Od samego początku istnienia trzech typów Kościołów tworzących Unię Utrechcką istniały uzasadnione różnice i priorytety. W Holandii istnieje Kościół patriotyczny, Kościół naszego Ojca Świętego Willibrorda. Następnie są Kościoły niemieckojęzyczne, które powstały po I. Soborze Watykańskim, a także Kościoły narodowe w Polsce, Czechach i Chorwacji. Każdy z tych Kościołów ma swoją własną tożsamość i duchowość. Dzięki spójności Unii Utrechckiej nasze małe, niezależne Kościoły katolickie potrafiły przetrwać na-

wet w trudnych czasach. Potrzebujemy siebie nawzajem i możemy się wzmacniać na naszym wielobarwnym kontynencie Europy.

Wasz Kościół jest polskim Kościołem w Rzeczypospolitej, ale ma również swoje miejsce w stosunku do otaczającej Europy. Przecież Wasz Kraj jest częścią burzliwej historii naszego wspólnego domu w Europie, a Wasz Kościół pomagał kształtować jego przyszłość. Stajemy razem w obliczu wielu wyzwań, ale nie zawsze dzielimy ten

Arcybiskup Barend Theodoor Wallet

sam ciężar. Przykładem tego jest przyjmowanie uchodźców z Ukrainy, gdzie Polska wnosi nieproporcjonalny wkład. W imieniu Kościołów Unii Utrechckiej oraz organizacji diakańskich udzieliliśmy wsparcia finansowego dla parafii w Polsce, które pomogły w przyjęciu uchodźców. Zapewniam Was, że jesteśmy otwarci na podobne inicjatywy również w przyszłości.

Wzajemne wsparcie słowem i czynem jest oznaką dobrego sąsiedztwa. Życie wspólne to nieustanny proces nauki, który nie zawsze jest łatwy. Zawsze jest jednak miejsce na poprawę. Przede wszystkim spójrzmy na to, co możemy osiągnąć w najbliższej przyszłości! Możemy wzajemnie się inspirować.

Chciałbym podzielić się z Wami czymś osobistym. Cieszy mnie pamięć o wartościowych spotkaniach z młodymi teologami w latach 90. XX wieku, ze studentami Waszej Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej. Jedno z tych spotkań odbyło się tutaj, w Konstancinie! Pamiętam również z wdzięcznością wielką gościnność Parafii Warszawskiej podczas obchodów drugiej niedzieli po Wielkanocy, „Białej Niedzieli”, kiedy to doroczne śniadanie wielkanocne zostało przesunięte o tydzień, aby powitać naszą grupę studentów. To było naprawdę poruszające!

Dziesiątki członków Waszego Kościoła było obecnych, gdy świętowaliśmy 125. rocznicę naszej Unii Utrechckiej w 2014 roku. Będzie nam miło spotkać się jeszcze przy podobnych okazjach w przyszłości, aby uczyć się od siebie i inspirować się nawzajem.

Unia Utrechcka to znacznie więcej niż tylko unia biskupów. Przykładem tego jest spotkanie księży z dwóch dekanatów Kościoła niemieckiego wiosną te-

go roku w Polsce. Kontakt między księżmi i parafiami może być dla nas wszystkich ogromnie wzbogacający. I to też jest bardzo potrzebne.

Nasz kontynent europejski staje się coraz bardziej świecki. Przekazywanie wiary chrześcijańskiej jest wyzwaniem. Młodzi ludzie pytają nas, jakim możemy być Kościołem dla ich pokolenia i jak możemy przyczynić się do duchowego dobra naszych ludzi. Każdy z nas potrzebuje inspiracji. Ofiarowanie tego jest naszym powołaniem, gdyż nadal podążamy za Chrystusem i żyjemy dzięki darom Ducha Świętego.

Czcigodni Członkowie Synodu!

Żaden Kościół nie istnieje bez biskupa i żaden biskup nie istnieje bez Kościoła. Obecnie jesteście bez biskupa. Wybór nowego biskupa oznacza początek nowego etapu wspólnego bycia Kościołem. To historyczny dzień. Dzisiaj stoicie przed wielkim zadaniem, jakim jest nowy początek.

W Unii Utrechckiej jesteśmy świadomi, że dzisiejsze wybory wystawią na próbę istniejące struktury i organizacje w Waszym Kościele. Aby im sprostać potrzeba na to czasu. Jeżeli sobie tego życycie, Kościoły Unii Utrechckiej mogą służyć Wam radą jako Kościoły siostrzane. Możemy również wesprzeć Was różnorodnymi możliwościami, tam gdzie tego potrzebujecie, aby towarzyszyć lokalnym procesom.

Jestem wdzięczny, że mogę być obecny jako obserwator na tej sesji synodalnej Waszego Kościoła. Jako obserwator chciałbym również przyczynić się do sprawnego przebiegu procedury powyborczej. Mogę utwierdzić moich kolegów w wierze w decyzje podejmowane przez Wasz Kościół, abyśmy mogli przystąpić do konsekracji nowego biskupa lub biskupów. Konsekracji mogą dokonać biskupi Unii Utrechckiej tak szybko, jak sobie tego życycie, a wybór zostanie potwierdzony.

Dzięki dzisiejszym wyborom na biskupa możemy patrzeć w przyszłość. Modlę się dziś za Was o moc Ducha Świętego. Liczę na owocną współpracę. Możecie na mnie liczyć! Niech Was Bóg błogosławi.

Dziękuję.

**Arcybiskup Barend Theodoor Wallet
Przewodniczący Międzynarodowej Konferencji
Biskupów Unii Utrechckiej**

Widok sali obrad. W pierwszym rzędzie, drugi od strony prawej, Arcybiskup B. T. Wallet

**Z prac Biskupa
Wiktora Wysoczańskiego**

W trosce o zachowanie nienaruszonego depozytu wiary

(38)

Wyznania wiary starego Kościoła

Wyznania wiary starego Kościoła zawierają wypowiedzi wychodzące poza orzeczenia czysto chrystologiczne i trynitarnie, które jednak wymagają rozwinięcia dydaktycznego. W tych dalej idących wypowiedziach wiary – nauka o stworzeniu, o łasce, o rzeczach ostatecznych, o Kościele i sakramentach – które w ciągu wieków Kościół ujął w tezy, przy całej różnorodności wyznaniowych ustaleń, istnieje daleko idąca zgodność, którą należy doceniać.

Twierdzenia te, co prawda, nie zostały przyjęte przez sobór powszechny w ogólnie obowiązującej formie, dlatego formalnie nie mają one tej samej rangi, co podstawowe orzeczenia dogmatyczne starego Kościoła. Ale jako kościelne wypowiedzi nauczające mają jednak w zasadzie ten sam charakter, co dogmat. Powinny więc być uważane za autorytatywnie obowiązujące normy rozstrzygające.

Dlaczego? Ponieważ zostały one – przez swobodną aprobatę i rzeczową zgodność – uznane za powszechnie ważne częściowo już przez stary Kościół, a częściowo – przez późniejsze Kościoły partykularne.

Od dogmatu i nauki ogólnokościelnej należy odróżnić teologiczny pogląd naukowy poszczególnych teologów lub szkół teologicznych. Do tego rozróżnienia słusznie przywiązywali wielką wagę starokatolicy (przede wszystkim E. Michaud) oraz teologowie prawosławni.

(cdn.)

Trójca Święta

(fronda.pl)

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

Czcigodni Członkowie Prezydium Synodu, Księża Arcybiskupie, Księża Biskupie Pawle z Diecezji Wschodniej Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego, Księża Biskupie z Zielonej Góry, drodzy, przewielebni Księża i drodzy Delegaci do Synodu Kościoła Polskokatolickiego.

Tym, którzy jeszcze mnie nie poznali w czasie pogrzebu Ś.P. Biskupa Wiktora Wysockańskiego, w którym uczestniczyłem, pragnę powiedzieć, że jestem Ordynariuszem Diecezji Zachodniej Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego. Jestem biskupem od 14 września 2020 roku. Dodam tutaj, że zostałem wybrany na biskupa w październiku 2019 roku, lecz pandemia COVID-u opóźniła moją konsekrację.

Biskup Jarosław Rafałko, Ordynariusz Diecezji Zachodniej PNKK

Dzisiaj przybyliśmy na Wasz Synod, który jest po części i naszym Synodem, bo Kościół Polskokatolicki, patrząc historycznie, jest w ścisłym związku z Polskim Narodowym Kościołem Katolickim w Stanach Zjednoczonych, bo właśnie tam ten Kościół powstał i po zaborach został przeniesiony wraz z wiernymi, którzy – tak jak to było w przypadku moich dziadków – wracali do Wolnej Polski (do Polski południowej).

Przez wiele dziesięcioleci wspólnie służymy Bogu (...), Wy – jako Polskokatolicki Kościół, tu w Polsce, my zaś jako Kościół Narodowy w Stanach Zjednoczonych. Mamy więc dziś szczególny zaszczyt być na tym Synodzie, aby wesprzeć Was w tych momentach, kiedy będziecie musieli zdecydować, pod natchnieniem Ducha Świętego, i wybrać następców Apostołów. Aby wybrać biskupów, których konsekracja utrzyma apostołską sukcesję w Kościele.

Módlmy się więc w intencji Kościoła. Ta modlitwa ciągle jest z nami. Z różnych wypowiedzi księży, którzy pracują w Stanach, w mojej diecezji, wiem, że parafie i Waszego Kościoła modlą się w tej intencji. Nie ustajemy w ciągłej modlitwie za Was. Wyrazem tej łączności był również nasz

udział w pogrzebie Ś.P. Biskupa Wiktora Wysockańskiego. Wielokrotnie w minionych latach Biskupi Kościoła Polskokatolickiego uczestniczyli również w naszych Synodach. Dlatego, moi kołchani, z całego serca życzę, aby Duch Święty, o Którego zesłanie prosiliśmy w czasie Mszy Świętej, zstąpił na wszystkich delegatów. Aby pod natchnieniem Ducha Świętego dokonali wyborów tych, którzy dalej pójdą drogą za Chrystusem (...), głosząc Chrystusa Zmartwychwstałego tu, w kraju.

Szczęść Boże.

Biskup Jarosław Rafałko
Ordynariusz Diecezji Zachodniej PNKK

(Zapis na podstawie nagrania przebiegu obrad Synodu Ogólnopolskiego KPK).

Widok sali obrad. Bp J. Rafałko – pierwszy rząd, pierwszy z lewej

Ze smutkiem powiadamy,
że w dniu 13 lipca 2023 roku
zmarł w wieku 68 lat

Biskup Jarosław Rafałko

– Biskup Diecezji Zachodniej
Polskiego Narodowego
Kościoła Katolickiego w USA
i Proboszcz Parafii Katedralnej

pw. Wszystkich Świętych w Chicago.
Śp. Biskup Jarosław Rafałko urodził się
w Polsce, w Knyszynie. W 1989 roku wy-
jechał do USA, gdzie został duchownym
PNKK.

Wieczny odpoczynek racz Mu dać, Panie...

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

Moi drodzy, pozwólcie, że na początku podzielę się z Wami taką przedziwną Bożą koincydencją. Moje pierwsze spotkanie z Wami to Msza Święta, (słuchajcie) a dokładnie słowa, które wypowiedział ksiądz neoprezbiter, „To

Bp dr Adrian Put

czyńcie na moją pamiętkę”. To był ten moment, kiedy wchodziłem tu do Was, do tej Kaplicy, tego miejsca. Wszyscy, jak tu jesteśmy, wiemy dobrze, że to słowo „pamiętka” kryje w sobie coś więcej, że to nie tylko jakieś wspomnianie przeszłości, że to jest jakiś niesamowity dar Boga, uzdrowienie tych naszych różnych zranień, różnych słabości, że Bóg daje Wam w Komunii Świętej dar Swojej pamiętki, Swojej obecności. Przychodzi do nas, do każdego domu, do każdego z nas z darem jakiegoś przedziwnego uzdrowienia pamięci. Każdy z nas, jak miejmy nadzieję tu wszyscy jesteśmy, wzrastając, idąc dalej po drodze życia doświadczaliśmy różnego rodzaju trudności, te trudności nazywamy grzechem i Pan przychodząc do nas z darem Swojego Ciała, przychodząc do nas z darem Swojego Słowa leczy nasze serca. (Chciałem bardzo podziękować Księdzu Neoprezbiterowi, że to moje pierwsze spotkanie z Wami miało właśnie taki Eucharystyczny, pamiętkowy wymiar.)

Moi drodzy, przywożę pozdrowienia od Konferencji Episkopatu Polski, trwa właśnie sesja plenarna w Lidzbarku Warmińskim, troszkę tak nielegalnie uciekłem na Wasz Synod. Rano wstałem, w samochód, nie wiedząc, że mnie tam nie ma, przyjechałem do Was, aby być tutaj z Wami. Zgodnie z postanowieniem Księży Biskupów w Polsce mam towarzyszyć tej Waszej drodze. Bardzo dziękuję Księdzu Infułatowi za tę życzliwość, z którą mnie tutaj przyjął, najpierw były rozmowy telefoniczne, wymiana korespondencji, ja chciałem ze swojej strony obiecać (...) wyraźnie powiedzieć, że chcę być z Wami, chcę razem z Wami iść, chcę razem iść na tyle, ile tylko mogę, bo to jest droga, Synod to droga, ale

też i wiara jest drogą. Idziemy wszyscy do Domu Ojca, zmierzamy wszyscy do Bożego Królestwa prowadzeni przez Chrystusa miłosiernego i na tyle, na ile mogę, na tyle, na ile potrafię, chcę razem z Wami tą drogą iść, niezależnie, co tutaj się dokona, jakie będą wybory, to już deklaruję, że z nowymi władzami Kościoła Polskokatolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej chcę współpracować, i na tyle, na ile tylko mogę, chcę Wam służyć pomocą. Abyśmy razem na tej drodze do Domu Ojca mogli iść. Abyśmy mogli dalej razem siebie poznawać, a ten dar Jego pamięci, Jego Bożej pamięci, którą otrzymujemy w Komunii Świętej, niech nas pochyla do tego, abyśmy jeszcze bardziej szukali woli Bożej.

Jak tu jechałem, bardzo mocno modliłem się za Was. Bardzo gorąco prosiłem o błogosławione owoce tego Synodu. Ufam, że Pan Was poprowadzi, że będzie Wam obficie błogosławił, że będziecie mogli odczytywać Jego wolę.

(A już tak zupełnie na koniec, nic tak dobrze nie robi, w takich dobrych ludzkich relacjach, jak pyszna kawa i doskonałe kanapki przygotowane tutaj przez kogoś.(...)). Bardzo serdecznie dziękuję Wam, mam nadzieję, że będziemy się razem spotykać, przynajmniej dotąd, jak Księża Biskupi będą chcieli, abym w tej posłudze był.

Księdzu Infułatowi, całemu Prezydium, całemu Synodowi życzę pięknego czasu rozeznawania woli Bożej.

Szczęść Boże.

Bp dr Adrian Put
Biskup Pomocniczy Zielonogórsko-Gorzowski
Przewodniczący Zespołu ds. Dialogu ze Wspólnotą Kościelną Polskokatolicką

(Zapis na podstawie nagrania przebiegu obrad Synodu Ogólnopolskiego Kościoła Polskokatolickiego).

Modlitwa. W pierwszym rzędzie od strony lewej Bp dr A. Put

Synod Ogólnopolski Kościoła Polskokatolickiego w RP

Ciąg dalszy komunikatu ze str. 3

Biuro przedsynodalne potwierdziło wybór delegatów na Synod i przedstawiło warunki organizacyjno-techniczne obrad. W Synodzie wzięło udział 45 delegatów. Porządek obrad obejmował pięć sesji: wstępną, sprawozdawczą, wyborczą, organizacyjno-administracyjną (proponując zmiany w *Prawie Wewnętrznym Kościoła Polskokatolickiego w RP*) i informacyjno-programową.

Rada Synodalna prosiła w zarządzeniu wielbne duchowieństwo o nadsyłanie wniosków i propozycji do biura, które zostaną rozpatrzone przez Synod. Zwróciła się też z prośbą do księży dziekanów o wybór w swoich dekanatach delegatów na Synod (po dwie osoby duchowne i dwie świeckie z każdego dekanatu).

Obrady Synodu rozpoczęły się o godz. 10.00 Mszą Świętą.

Na Synodzie byli obecni jako goście: abp Utrechtu Barend T. Wallet, bp Jarosław Rafałko i bp Paweł Sobiechowski z Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego w USA i Kanadzie oraz bp Adrian Put z Kościoła Rzymskokatolickiego (wybrany w marcu 2023 r. na przewodniczącego Zespołu do spraw dialogu z Kościołem Polskokatolickim).

Po zaprzysiężeniu delegatów i wyborze Komisji Mandatowo-Skrutacyjnej oraz Uchwał i Wniosków, biuro przedsynodalne przedstawiło stan liczebny delegatów i stwierdziło prawomocność w procedowaniu i ważność podejmowanych uchwał.

Na sesji sprawozdawczej Administratorzy Diecezji Krakowsko-Częstochowskiej – ks. inf. Antoni Norman, Wrocławskiej – ks. inf. Stanisław Bosy i Warszawskiej – ks. inf. dr Andrzej Gontarek złożyli sprawozdania o funkcjonowaniu podległych sobie jednostek terytorialnych za czas międzysynodalny 2018 – 2023.

Również przewodniczący Komisji działających przy Radzie Synodalnej złożyli sprawozdania z działalności poszczególnych komisji za okres 2018 – 2023.

Po dyskusji nad sprawozdaniami Komisja Rewizyjna przedstawiła wniosek o udzielenie absolutorium administratorom diecezji i Radzie Synodalnej. Synod w głosowaniu przyjął wniosek Komisji Rewizyjnej.

Synod wprowadził zmiany w Prawie Wewnętrznym Kościoła Polskokatolickiego w RP, tj. od następnego Synodu Ogólnopolskiego w jego obradach uczestniczyć będą wszyscy czynni duchowni posiadający jurysdykcję Kościoła Polskokatolickiego w RP, poszerzył skład Rady Synodalnej o jednego duchownego z każdej diecezji. Synod podjął decyzję o obniżeniu z 2/3 do 50% + 1 wymaganych głosów potrzebnych do wyboru biskupa.

W czasie sesji wyborczej zostało przedstawionych czterech kandydatów rekomendowanych przez Radę

Synodalną na biskupa. Wybory na biskupa odbyły się w sposób tajny. Ks. inf. Stanisław Bosy, ks. Henryk Dąbrowski, ks. inf. dr Andrzej Gontarek i ks. inf. Antoni Norman uzyskali wymaganą liczbę głosów.

Synod Ogólnopolski Kościoła Polskokatolickiego w RP dokonał wyboru czterech biskupów Kościoła.

Nowe Władze Kościoła Polskokatolickiego w RP to:

- ks. bp dr Andrzej Gontarek – Zwierzchnik Kościoła, Przewodniczący Rady Synodalnej, Ordynariusz Diecezji Warszawskiej
- ks. bp Stanisław Bosy – Ordynariusz Diecezji Wrocławskiej
- ks. bp Antoni Norman – Ordynariusz Diecezji Krakowsko-Częstochowskiej
- ks. bp Henryk Dąbrowski – Biskup pomocniczy Diecezji Warszawskiej

Ciąg dalszy komunikatu na str. 10

Biskupi wybrani przez Ogólnopolski Synod Kościoła Polskokatolickiego w RP

Nowo wybrani Biskupi Kościoła Polskokatolickiego w otoczeniu Dostojnych Gości z Polski, Holandii i USA

Bp A. Gontarek – Zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego – Ordynariusz Diecezji Warszawskiej

Bp S. Bosy – Ordynariusz Diecezji Wrocławskiej

Bp A. Norman – Ordynariusz Diecezji Krakowsko-Częstochowskiej

Bp H. Dąbrowski – Biskup Pomocniczy Diecezji Warszawskiej

Wspólne pamiątkowe zdjęcie uczestników Synodu Ogólnopolskiego Kościoła Polskokatolickiego w RP w 2023 roku

Wybrano również skład Sądu Biskupiego w osobach:

- Oficjał Sądu Biskupiego – ks. Bogusław Kropielnicki
- Sędziowie:
 - ks. Tadeusz Budacz
 - ks. Piotr Mikołajczak
 - ks. Jacenty Sołtys
 - Notariusz – ks. Marcin Dębski

Wybrano skład Komisji Rewizyjnej w osobach:

- ks. Adam Bożacki
- ks. Piotr Kowalczyk
- pani Hanna Smuga

W skład Rady Synodalnej weszli:

- Przewodniczący – ks. bp dr Andrzej Gontarek,
- Sekretarz – ks. bp Henryk Dąbrowski
- Skarbnik – pani Hanna Smuga
- Członek – ks. bp Stanisław Bosy
- Członek – ks. bp Antoni Norman
- Członek – ks. Dominik Gzielo
- Członek – ks. Adam Bożacki
- Członek – ks. Krzysztof Fudala
- Członek – ks. Kazimierz Klaban
- Członek – ks. Paweł Walczyński
- Członek – ks. Adam Stelmach
- Członek – ks. Damian Heratym
- Członek – pani Barbara Kowalczyk
- Członek – pani Teresa Kropielnicka

Prezydium Synodu

Widok sali obrad

Synod Ogólnopolski w głosowaniu jawnym przyjął cztery Uchwały:

- Nr 1** – w sprawie zmiany w *Prawie Wewnętrznym Kościoła Polskokatolickiego w RP* (kanon 55 §3) dot. metody wyboru biskupów.
- Nr 2** – w sprawie zmian w treści *Prawa Wewnętrznego Kościoła Polskokatolickiego w RP* (kanon 95 lit. b i kanon 106 pkt. 2 lit. b) dotyczących udziału w Synodzie wszystkich duchownych oraz w składzie Rady Synodalnej.
- Nr 3** – w sprawie dokonania wyboru czterech biskupów na Synodzie Ogólnopolskim w osobach ks. inf. dr. Andrzeja Gontarka, ks. inf. Stanisława Bosego, ks. inf. Antoniego Normana i ks. Henryka Dąbrowskiego.
- Nr 4** – w sprawie dokonania wyboru składu Rady Synodalnej Kościoła Polskokatolickiego w RP na okres 2023 – 2028.

Wnioski złożone w biurze przedsynodalnym były przedstawione Radzie Synodalnej i zostały doręczone na Synodzie Komisji Uchwał i Wniosków.

Komisja otrzymała również 1 wniosek pisemny od delegata Synodu. Synod Ogólnopolski nie podjął uchwał w sprawach wniosków.

W okresie do 31.07.2023 r. odbędą się wybory dziekanów.

**Rada Synodalna
Kościoła Polskokatolickiego w RP**

Komisja mandatowa skrutacyjna

Komisja Uchwał i Wniosków

Przemówienie w imieniu Spółki POLKAT HOLDING Sp. z o.o. i Społecznego Towarzystwa Polskich Katolików na Synodzie Ogólnopolskim Kościoła Polskokatolickiego w dniu 13 czerwca 2023 roku

Szanowni Państwo,

Pragnę serdecznie pozdrowić, jeszcze raz, uczestników Synodu, podziękować za zaproszenie na inaugurację Ogólnopolskiego Synodu Kościoła Polskokatolickiego w Polsce. Uczestniczę w imieniu Spółki POLKAT

Agata E. Mieleśzkiewicz

HOLDING, ale również jako Sekretarz Prezydium Zarządu Głównego Społecznego Towarzystwa Polskich Katolików. W 1986 roku, gdy rozpoczynałam pracę w POLKAT, miałam ogromne szczęście i zaszczyt poznać Ś.P. Ks. Biskupa Wiktora Wysoczańskiego, który w 2018 roku obdarzył mnie zaufaniem i powierzył sprawowanie funkcji, które dzisiaj piastuję.

Obecny Synod odbywa się w nowej rzeczywistości, gdyż nie ma wśród nas już Ś.P. Biskupa Wiktora Wysoczańskiego, wieloletniego Zwierzchnika Kościoła Polskokatolickiego w Polsce.

Kościół Polskokatolicki pozostaje bez biskupa, dlatego stoi obecnie przed wielkim wyzwaniem i decyzje, jakie zostaną podjęte na obecnym Synodzie, będą miały istotne znaczenie dla Kościoła (...). Dlatego pragnę przekazać uczestnikom dzisiejszego Synodu pozdrowienia i życzenia, aby Duch Święty natchnął Wasze serca do podjęcia właściwych, mądrych decyzji.

Szczęść Wam, Boże.

Agata Elżbieta Mieleśzkiewicz

**Prezes Zarządu Spółki POLKAT HOLDING Sp. z o.o.
Sekretarz Prezydium Zarządu Głównego STPK**

(Zapis na podstawie nagrania przebiegu obrad Synodu Ogólnopolskiego KPK.)

Sala obrad. Pierwsza od strony lewej: Agata E. Mieleśzkiewicz

Tragiczny lot generała Sikorskiego

W niedzielę 4 lipca 1943 roku, o godzinie 23.06. samolot Liberator AL. 523, należący do 511 Dywizjonu Brytyjskich Królewskich Sił Powietrznych wykołował na pas startowy lotniska brytyjskiej bazy wojskowej w Gibraltarze, po czym wzbił się w powietrze. Na pokładzie znajdował się premier Rządu Rzeczypospolitej na Uchodźstwie i Naczelnny Wódz gen. Władysław Sikorski (1881-1943), który razem z córką Zofią Leśniowską (porucznik Wojska Polskiego), swoją sekretarką i szyfrantką wracał do Londynu z kilkutygodniowej inspekcji polskich oddziałów stacjonujących na Bliskim Wschodzie, wraz z 15. towarzyszącymi osobami. Po szesnastu sekundach lotu, gdy maszyna osiągnęła pułap 300 stóp (około 150 metrów), wszystkie silniki przestały pracować i Liberator runął do morza, około 550 metrów od gibraltarskich skał. Wszyscy pasażerowie zginęli, ocalał tylko czeski pilot. Ciała Zofii Leśniowskiej nigdy nie odnaleziono.

Wkrótce, 10 lipca 1943 roku, na pokładzie niszczyciela ORP „Orkan” ciało generała zostało przewiezione do Wielkiej Brytanii. Uroczystości żałobne trwały cztery dni. Po uroczystym pogrzebie w Londynie generał Sikorski został z honorami pochowany na cmentarzu polskich lotników w Newark koło Nottingham. Od początku było wiadomo, że to tylko tymczasowe miejsce. Już trzy dni po katastrofie, na posiedzeniu emigracyjnego rządu podjęto uchwałę, że po wojnie prochy generała mają zostać przewiezione do Polski i złożone na Wawelu.

Na powrót generała do kraju trzeba było poczekać pięćdziesiąt lat. Prochy emigracyjnego Premiera i Naczelnego Wodza zostały przetransportowane do Polski i 17 września 1993 roku złożone z honorami w krypcie św. Leonarda w podziemiach katedry wawelskiej

Śmierć generała Władysława Sikorskiego to jedna z największych zagadek w polskiej historii. Przyczyn katastrofy nie wyjaśniono w pełni do dziś. Choć na ten temat napisano kilkanaście książek, choć nakręcono wiele filmów

Gen. Władysław Sikorski (Dzieje.pl)

i programów reportażywo-dokumentalnych, to nikt nie potrafił dać pewnej, stuprocentowej odpowiedzi na pytanie: Co zdarzyło się w samolocie Liberator AL 523 w czasie jego krótkiego lotu? Według oficjalnej wersji, przedstawionej w raporcie brytyjskiej komisji badającej wypadek w 1943 roku, przyczyną katastrofy było zablokowanie steru wysokości. Niektórzy uważają jednak, że był to zamach. Jako możliwych autorów wskazywano m.in. sowiecki wywiad, Anglików oraz polską opozycję wobec Sikorskiego.

Również zaginięcie córki gen. Sikorskiego do dziś pozostaje tajemnicą. Oficjalnie poniosła śmierć w katastrofie samolotu, który rozbił się 4 lipca 1943 roku w Gibraltarze, ale wiele wskazuje na to, że żywota dokonała znacznie później.

Zofia Leśniowska, urodziwa i energiczna 32-latką była dla gen. W. Sikorskiego kimś więcej niż tylko ukochanym dzieckiem. Wychowana w patriotycznej atmosferze rodzinnego domu, od początku okupacji, zamiast myśleć o ocaleniu własnej skóry i znalezieniu bezpiecznego azylu, należącej córce słynnego ojca, świadomie narażała się dla polskiej sprawy i odegrała niepoślednią rolę w organizacji ruchu oporu. Zofia była nie tylko sekretarką i faktyczną szefową gabinetu premiera i wodza naczelnego Polskich Sił Zbrojnych, ale także jego najbardziej zaufanym doradcą, tłumaczem w najtajniejszych rokowaniach i powiernikiem. Towarzyszyła ojcu w niemal wszystkich podróżach, także tej ostatniej na Bliski Wschód. Według jednej z teorii Zofia Leśniowska nie wsiadła na pokład Liberatora, lecz została porwana przed startem maszyny. Dla obcego wywiadu miała być niezwykle cenną zdobyczą. Sprawowała bowiem funkcję sekretarki, szyfrantki i powiernicy ojca.

Gen. W. Sikorski z żoną, córką oraz kuzynką Stefanią Zubczewską przed domem w Parganiu (Polskie Radio PiK)

Ojcowie Polski Odrodzonej

11 listopada 1918 roku Polska odzyskała niepodległość. Tego dnia uwolniony z twierdzy magdeburskiej Józef Piłsudski przejął z rąk Rady Regencyjnej władzę wojskową, po trzech dniach władzę cywilną, by wreszcie „jako Wódz Naczelny Armii Polskiej [...] notyfikować rządowi i narodom wojującym i neutralnym” powrót „Polskiej Rzeczypospolitej Odrodzonej i Niepodległej” na mapę świata. Po 123 latach Polska stawała się suwerennym państwem, odzyskując podmiotowość na arenie międzynarodowej.

Pięć pokoleń walczyło w powstaniach, podtrzymywało ducha polskości, opierało się germanizacji i rusyfikacji, aby w listopadzie 1918 roku Polacy mogli cieszyć się wolnością. Józef Piłsudski, Roman Dmowski, Ignacy Jan Paderewski, gen. Józef Haller, Ignacy Daszyński, Wincenty Witos i Wojciech Korfanty to mężowie stanu, którzy byli ojcami Niepodległej. Różniło ich bardzo wiele – poglądy, wyznanie, pochodzenie, kraj zaborczy, gdzie się wychowywali. Okazało się to jednak ogromną siłą, bo gdy zaczęli dążyć do wspólnego celu, jakim było niepodległe państwo polskie, pociągnęli za sobą ogromne rzesze ludzi. Nie we wszystkim byli zgodni, później w wolnej II Rzeczypospolitej ich konflikty przybrały dramatyczny przebieg, ale każdy pozostał wierny własnym poglądom. Po I wojnie światowej wspólnie wykorzystali sprzyjające warunki i doprowadzili do narodzenia się II Rzeczypospolitej.

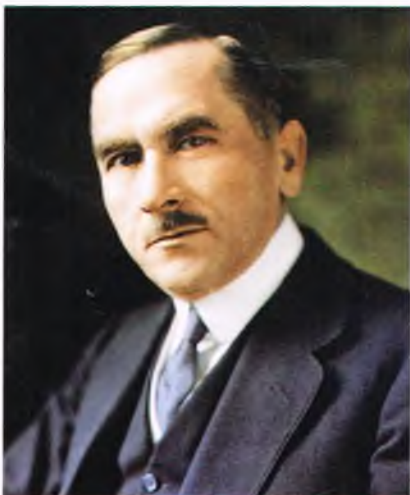
Nie ma wątpliwości, że na liście elity politycznej tamtego pokolenia winien znaleźć się **Józef Piłsudski** – wizjoner i organizator, ryzykant i człowiek obdarzony niezwykłą charyzmą, niepozabawiony wad, ale kochany przez miliony Polaków. Niezależnie od zasłużonych krytyk, jakie spotykają go za zamach majowy i autorytarne rządy w latach 30. ubiegłego wieku, nie sposób mu odmówić inwencji i rozmachu w planowaniu strategicznym – cechy

Józef Piłsudski (1867 – 1935) (Wikipedia)

rzadkiej wśród polskich przywódców na przestrzeni historii.

Jego czołowy antagonistą **Roman Dmowski**, przywódca Narodowej Demokracji, której oceny dokonywane przez historyków bywają dość różne – także z pewnością zasługuje na szczególne wyróżnienie. Dla całego pokolenia Polaków

Roman Dmowski (1864 – 1939) (Wikipedia)

był on wzorem patriotycznej postawy, a opowiadając się za objęciem przez Piłsudskiego funkcji Naczelnika Państwa w kluczowej historycznie chwili, w listopadzie 1918 roku, zapobiegł prawdopodobnie wojnie domowej, która marzenia o wolnej Polsce mogła zniszczyć.

Ignacy Paderewski zdobył w świecie sławę jako pianista, ale wykorzystał ją do osiągnięcia szczytnego celu – promocji sprawy polskiej, a obejmując w styczniu 1919 roku ster rządu, przyczynił się do uznania władz w Warszawie przez zwycięską Ententę.

Ignacy Daszyński, żywiłowy trybun ludowy – przywódca socjalistów, który stworzył w Lublinie pierwszy, lewicowy rząd polskiej republiki, wsparł Piłsudskiego w tworzeniu ponadpartyjnej demokracji w Polsce.

Wincenty Witos, słusznie do dziś uznawany za najwybitniejszego polityka w dziejach polskiego ruchu ludowego; działacz Polskiego Stronnictwa Ludowego „Piast”, poseł do parlamentu austriackiego, położył wielkie zasługi dla rozwoju świadomości narodowej chłopów polskich w zaborze austriackim. Radykalny krytyk warstwy ziemiańskiej nie chciał jej zniszczenia, ale awansu cywilizacyjnego i politycznego warstwy chłopskiej, w której był tak silnie zakorzeniony.

Zasługi **Józefa Hallera** w wojskowym przygotowaniu młodzieży, która zasilila Legiony i Wojsko Polskie, a także jego rola dowódcy „Błękitnej Armii” we Francji, z pewnością są wystarczającym uzasadnieniem dla umieszczenia go w polskim panteonie 1918 roku.

Wojciecha Korfantego kojarzymy głównie z III. powstaniem śląskim, ale jego przedwojenna działalność w parlamencie berlińskim i przywództwo polskiej chadecji także zasługują na wdzięczną pamięć.

JFK – Prezydent, który stał się ikoną

22 listopada 1963 roku mija 60. rocznica zamachu na życie Prezydenta USA Johna F. Kennedy'ego. Tego dnia o godzinie 12.29 jadąca na przednim siedzeniu odkrytej limuzyny prezydenckiej Nellie Connally, żona gubernatora Teksasu, odwraca się w stronę siedzącego z tyłu Johna F. Kennedy'ego i wskazując na wiwatujące tłumy, mówi: – *Panie prezydencie, nie może pan zaprzeczyć, że Dallas pana kocha!* Chwilę potem, o 12.30 pada pierwszy strzał. 46-letni Kennedy natychmiast trafił do szpitala, gdzie pół godziny później ogłoszono jego śmierć. Mimo upływu tak wielu lat, wciąż nie ma jasnej odpowiedzi na temat okoliczności śmierci amerykańskiego przywódcy.

W grudniu 2022 roku Prezydent Joe Biden wydał zgodę na odtajnienie sporej części dokumentów dotyczących zabójstwa Johna F. Kennedy'ego, dzięki czemu już 97 proc. teczek jest jawnych. Większość obserwatorów z niecierpliwością czeka na możliwość zobaczenia pozostałych, które badane są m.in. pod kątem bezpieczeństwa wywiadu i ochrony wojskowej.

Jesienią 1963 roku 35. prezydent Stanów Zjednoczonych przygotowywał się do mających się odbyć rok później wyborów prezydenckich. Zamierzając walczyć o swoją reelekcję, odwiedził 11 amerykańskich stanów, a pod koniec listopada udał się do Dallas. Tam prezydent miał przejechać reprezentacyjnymi ulicami miasta, aby udać się do Trade Mart, gdzie zamierzał wygłosić przemówienie, które zachęciłoby lokalnych mieszkańców do wsparcia jego kandydatury i oddania na niego głosu w nadchodzących wyborach. Lecz owej przemowy nie było dane mu już wygłosić. John F. Kennedy został śmiertelnie ugodzony kulami zamachowca.

Niedługo później policja schwytała strzelca – byłego żołnierza Lee Harveya Oswalda. Kiedy następnego dnia funkcjo-

nariusze wyprowadzali skutego zabójcę, z tłumu wyskoczył mężczyzna, który zastrzelił Oswalda. Tłumaczył potem, że chciał się zemścić za śmierć prezydenta.

Śledztwo w sprawie zabójstwa JFK trwało rok. W 1964 roku rządowa komisja stwierdziła, że Oswald działał sam. – To on był zabójcą. Komisja nie znalazła żadnych dowodów na spisek, tak w kraju jak i za granicą – mówił 10 lat później były amerykański prezydent i jeden z członków komisji Gerald Ford. Lecz według sondaży 59 proc. Amerykanów uważa, że zabójca prezydenta Kennedy'ego Lee Harvey Oswald był częścią szerszego spisku, który nie został ujawniony. Kolejne wydarzenie, które wstrząsnęło po 5. latach Stanami Zjednoczonymi był zamach na brata Prezydenta Johna Kennedy'ego – Roberta F. Kennedy'ego, kandydata Partii Demokratycznej na urząd prezydencki, który zginął tak, jak jego słynny brat.

John F. Kennedy, Prezydent Stanów Zjednoczonych w l. 1960 – 1963
(Aventures na Historia)

22 listopada 1963 roku John F. Kennedy w limuzynie w Dallas kilka minut przed zabójstwem. Obok prezydenta USA siedzi jego żona Jackie Kennedy
(Wyborcza)

Prezydent, który stał się ikoną

O Johnie Kennedym, jego życiu, spuściźnie i śmierci napisano około 40 tys. książek. Choć sprawował urząd prezydenta tylko przez około 1000 dni, stał się ikoną. Według sondażu Gallupa prawie trzy czwarte Amerykanów uważa, że Kennedy przejdzie do historii jako prezydent wybitny lub powyżej przeciętnej. Jest najlepiej ocenianym prezydentem – przed Ronaldem Reganem i Billem Clintonem – spośród jedenastu amerykańskich przywódców, którzy rządili USA od lat 50. Natomiast w rankingach uwzględniających wszystkich amerykańskich prezydentów JFK plasuje się w czołówce z Jerzym Waszyngtonem i Abrahamem Lincolnem. W orędziu noworocznym, niedługo po objęciu fotela prezydenta, John F. Kennedy powiedział: „Mój program jest śmiały i powinien być bliski każdemu Amerykaninowi, który myśli o pomyślnym jutrze. Zakłada równość szans, walkę z wszelką dyskryminacją, zwłaszcza rasową, obiecuje rozwój kultury i nauki, w tym badań kosmicznych, rozwiązanie problemów wojny i pokoju, przełamywanie uprzedzeń, ignorancji i ubóstwa. Bądźmy razem wśród wyzwań, jakie niesie czas!” Słowa te, wypowiedziane ponad 60 lat temu, brzmią jakże współcześnie.

Prezydent Kennedy zgłosił 4 duże ustawy. Za najważniejszą uważa się tę o prawach obywatelskich na rzecz równouprawnienia Afroamerykanów, która z uwagi na ogromne kontrowersje praktycznie nie miała szans na przyjęcie przez Kongres za jego życia. Doprowadził do tego następcy Kennedy'ego

John F. Kennedy w gronie rodzinnym wraz z siostrą Jacqueline, jej mężem księciem Stanisławem Radziwiłłem i dziećmi, Biały Dom 1962

(Przeгляд Sportowy-Onet)

Lyndon Johnson, kosztem utraty popularności przez Partię Demokratyczną w południowych stanach USA na długie lata. Za największą zasługę prezydenta JFK uznaje się zapobieżenie wojnie atomowej z ZSRR, gdy 15.10.1962 roku Amerykanie odkryli na Kubie wyrzutnie radzieckich rakiet z głowicami atomowymi. Wbrew radom wojskowych, by zbombardować Kubę, prezydent położył nacisk na negocjacje z radzieckim przywódcą Nikitą Chruszczowem. Rok później Kennedy zawarł z ZSRR układ zakazujący wszelkich prób atomowych (z wyjątkiem podziemnych).

JFK swą popularność bez wątplenia zawdzięcza też mediom. Świetnie rozumiał siłę obrazu, zwłaszcza telewizji. Był pierwszym, który zainicjował w sposób aktywny prowadzenie kampanii wyborczej przy udziale telewizji. Wprowadził zwyczaj transmitowanych na żywo konferencji prasowych oraz zatrudnił w Białym Domu stałego fotografa. Sesje zdjęciowe atrakcyjnej Pary Prezydenckiej z dziećmi podnosiły oglądalność i sprzedaż magazynów, kształtując wizerunek nowoczesnego małżeństwa, do którego aspirowały miliony.

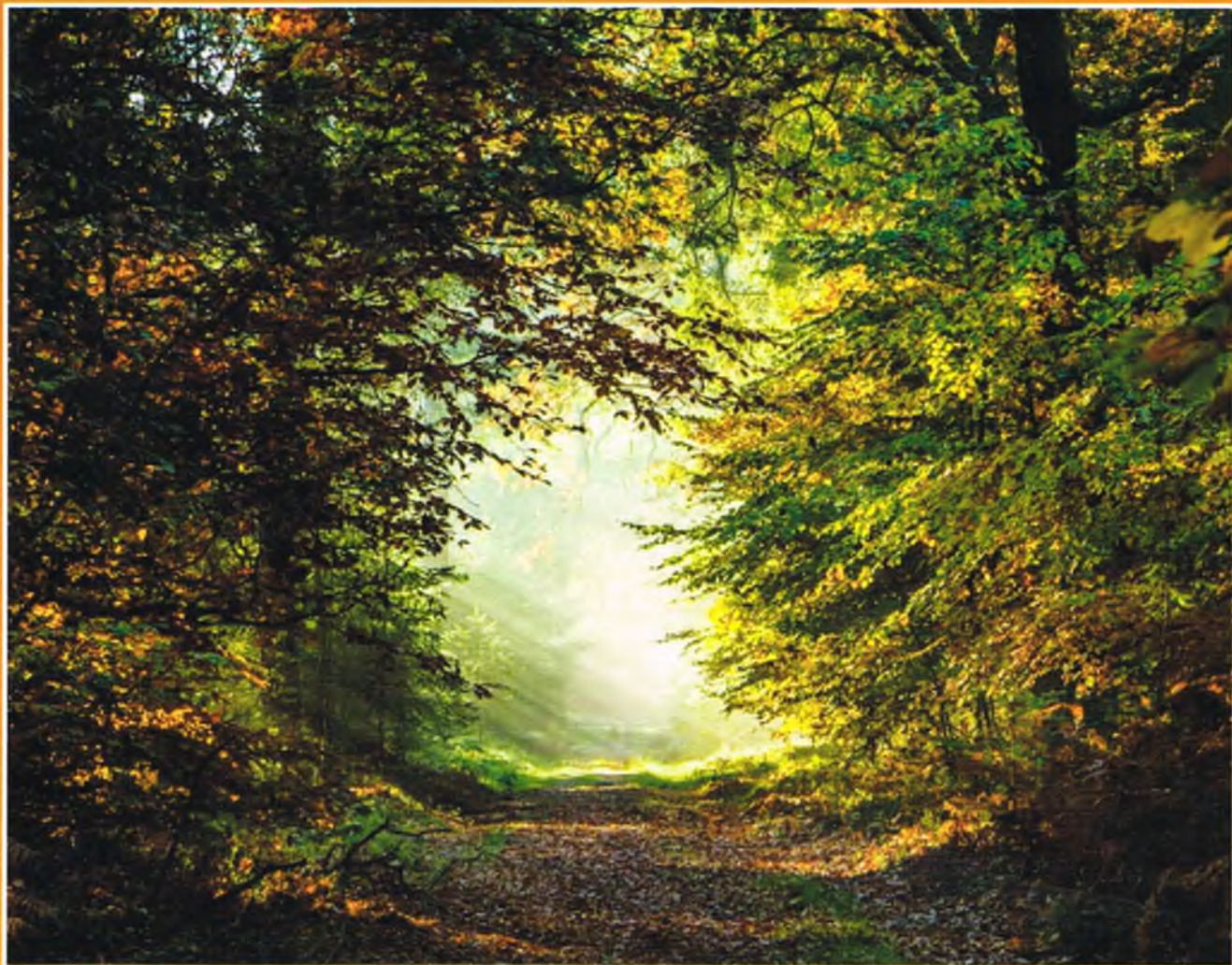

Jacqueline i John Kennedy – atrakcyjna Para Prezydencka USA

RODZINA

MIESIĘCZNIK KATOLICKI

Wydawca: Społeczne Towarzystwo Polskich Katolików. Instytut Wydawniczy im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego. Redaguje Kolegium. Adres redakcji: ul. Czardasza 18, 02-169 Warszawa, tel./fax (22) 868-32-47. Redakcja przyjmuje korespondencję e-mailem i nie zwraca tekstów nie zamówionych oraz zastrzega sobie prawo ich redagowania i skracania. Adres internetowy: redakcja@polkat.com.pl
Nakład: 1250 egz.

(Veluwe – speulderbos)

Melancholia

*Szedłem leśną ścieżką,
W nocy bez celu.*

*Drepcząc dróżką
Zobaczyłem ją okrytą
w polnym ziele.*

*Zbliżyła się do mnie,
Szepnęła mi do ucha
Rzekła – „Miły panie,
na jęki i krzyki nie jestem głucha”.*

*„Pozwól, że ujmę ci bólu nieco.
Wyleczę rany, uzdrowię blizny.
Zdążaj za mną, o gorejąca się świeco,
szukająca swej bezpiecznej mielizny.”*

*Mówiąc to, kroczyła w ciemności wszelkie.
Widziałem ją, gdy w dal odchodziła
Z trudnością mogłem ujrzeć w niej siebie.
Pewnie nigdy nie była mi miła.*

*Wołać do niej nie chciałem.
Może to było błędem?
Może zbyt wiele rozumu miałem?
Mimo to, nie zdążyłem za nią tym pędem.*

*Dziś w nocy znów ją zobaczę
Lub tylko zjawę, damy niewidzianej.
Powie mi znów to samo,
Lecz trochę inaczej.*

Marcin Sudenis
(21 lipca 2023)